

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HARPER, MADELINE

Drumul spre Zaphir / Madeline Harper
Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 978-606-736-356-2

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colectia „ROMANTIC“

MADELINE HARPER

Drumul spre Zaphir

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele aparitii din
colecția "ROMANTIC"

1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katherine Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol
1094	Isabelle Marais	-Mai mult decât iubiți
1095	Teresa Dawson	-Bărbatul renegat
1096	Caroline Adams	-Învăluită în întuneric
1097	Judith Smith	-Acuzat de crimă
1098	Yvonne Whittal	-Pe urmele unei legende
1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară

Capitolul 1

Jenna Chapman cobora scara hotelului King George, cu tălpile de crep ale pantofilor păsind fără zgromot pe marmura albă, lucitoare. Se simtea comod cu rochia pe care o comandase dintr-un catalog cu îmbrăcăminte sport de exterior. Era un bumbac răcoros și cu un aer de prospetime, numai bun pentru călătorii în Africa de Est. Jenna avea multă experiență în alesul hainelor pentru hoinăreli prin lume, din copilărie, de pe vremea călătoriilor cu tatăl ei, deși de atunci trecuseră ani de zile. Acum avea douăzeci și opt de ani, iar ultima călătorie împreună – în Egipt, la piramide – o făcuseră când avea săisprezece. Aceasta urma să fie ultima, o călătorie în memoria tatălui ei, la Salindi City, capitala nouului stat Salindi.

Orașul reprezentase o surpriză pentru Jenna. Fusese întotdeauna un centru comercial important, iar acum era o metropolă modernă și înfloritoare, forțând de investitori care fuseseră atrași din întreaga lume. În hol, printre turiști și salindieni bogăți, se amestecau mogulii, antreprenorii și gigantii industriei. Alcătuiau un grup eclectic, format din europeni, asiatici și americani, iar amalgamul lor de limbi răsună de peste tot. Jenna se opri să asculte, prinzând cuvinte și expresii dintr-o duzină de țări diferite, precum și aproape tot atâtea dialektele, din rândurile africanilor. Era o senzație fascinantă, dându-i o stare de bine. Dusese dorul călătoriilor și, chiar dacă aceasta nu era o expediție fericită, știa că avea să fie încununată de succes.

Jenna își potrivă mai bine pe umăr cureaua poșetei, își aranjă cu

dezinvoltură părul lung, de un blond închis, din jurul feței, și porni prin hol. Era o sală luminoasă și aerisită, plină de plante tropicale care încă mai avea un aer rămas din vechile zile coloniale, cu eleganță și farmecul ei firesc. Deasupra capetelor, ventilatoarele se roteau alene, parcă sfidând agitația care forfotea dedesubt. Nu mai erau necesare, hotelul având instalată de aer condiționat, dar pentru Jenna păreau foarte importante, redeșteptându-i amintiri din alte călătorii. Luase hotărârea cea mai potrivită, venind aici. Nu se îndoia de asta.

Merse către restaurantul din capătul îndepărtat al holului, încrezătoare că la fel de bine își alese să călăuzea pentru restul săptămânii. Numele acela răsunase de pe buzele tuturor tot timpul, din ajun, când Jenna sosise în Salindi City. Nu putea avea în vedere decât un singur ghid, fiindcă era cel mai bun, iar administratorul hotelului îi spuse că l-a adeseori masa în restaurantul King George.

Ajunsese mai devreme. Încă nu era nici măcar ora amiezii, dar pe Jenna n-o deranja să astepte – mai ales când era atât de sigură că omul avea să vină în ziua aceea. Intră în micul bar din fața restaurantului și se îndreptă direct spre barman, cu un zâmbet de satisfacție. Acesta îi observase încrederea în sine. Nu se întâmpla prea des, își imagina Jenna, să aibă de-a face cu o femeie intrată de una singură în barul lui.

– Îl caut pe Sam Matlock, anunță ea. Știu că încă nu e ora mesei, dar...

– Sam e acolo, arăta barmanul vag cu capul, în direcția restaurantului, iar starea de spirit a Jennei deveni și mai pozitivă. Intuiția n-o înșelase. Semn bun.

Cu încredere încă intactă, Jenna privi în direcția indicată de barman. Când ochii ei se deprinseră cu lumina scăzută din salon, îl văzu clar. Nu arăta deloc aşa cum se așteptase. Călăuzele angajate de tatăl ei în expedițiile prin Africa avuseseră o infâțișare aspră, cu păr grizonant, îmbătrâniți de vreme. Își amintea teste pleșuve și lucitoare de transpirație, mustăți pe oală, piele tăbăcătă și ridată – și, de obicei, câțiva dinti din față lipsă.

– La masa din colț, preciză barmanul.

– Da, îl văd. Mulțumesc, își aminti ea să adauge, în timp ce pornea spre masă. Omul arăta ca o versiune cinematografică a marelui vânător alb, ceea ce o cam deconcerta. Era un bărbat masiv; atâtă lucru se vedea, deși stătea așezat. Avea umerii lati și picioarele foarte lungi. Jenna îi putu vedea vârfurile rotunjite ale bocancilor scâlciați

DRUMUL SPRE ZAPHIR

iesind pe sub masă. În timp ce se apropiă, observă că părul lui castaniu era înspicat cu șuve aurii. Avea chipul slab, potrivit cu trupul zvelt și puternic. Si, probabil, nu trecuse de treizeci și cinci de ani; cu douăzeci de ani mai Tânăr decât cei mai tineri dintre ghizii pe care-i cunoscuse ea.

Jenna își îndreptă umerii, făcu ultimii pași și se opri la masă.

– Sam Matlock?

Matlock ridică privirea. Ochii săi verzi erau spuși cu aur și mărginiti de gene negre, dese. În ei se citea suspiciunea dar Jennei i se păru că zărea acolo și o licărire de interes. Aceasta se întinse imediat, în momentul când îi răspunse:

– Eu sunt.

Nu se ridică și nici n-o invită să ia loc. Costumația pe care Jenna și-o alese nu părea să-i inspire cine știe ce răspunsuri. Rochia nu avea obișnuita culoare bej de safari, ci un albastru-închis, care-i scotea în evidență ochii. Până și barmanul reacționașe, după primul soc. Sam Matlock, însă, nu părea să fi observat, iar Jenna era obișnuită să fie luată în seamă. Ei bine, conchise ea, era clar că flirturile n-aveau să-i fie de niciun folos. Părul lung și ondulat îi căzuse peste un umăr, dar nu se ostenea să și-l dea la o parte. Nici infâțișarea n-avea să ajute cu nimic.

– Sunt Jenna Chapman, se prezintă ea, hotărând să-și folosească numele de afiș.

Asupra lui Sam Matlock, acest nume nu avu niciun efect. Nu-l interesau decât problemele concrete.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară Chapman?

– Să mă invitați să stau jos? propuse ea, doar cu o nuanță întrebătoare în voce.

Matlock zâmbi și păru să se salte ușor de pe scaun. Nu s-ar fi putut numi o ridicare în toată regula, dar cel puțin era un gest în sensul bunelor maniere.

– Vă rog, o pofti el, indicând locul din fața lui.

Jenna se așeză pe scaun repede, înainte de a-l lăsa să se răzgândească. N-avea să fie ușor.

– Să vă tratez cu ceva? îi oferi el.

Jenna clătină din cap.

– Eu iau un brandy, continuă Matlock, împingându-și farfuria goală,

pe care ospătarul o luă imediat. E excelent. Cel mai bun din Salindi, poate chiar din toată Africa de Est, o informă el, o completare perfectă pentru arta culinară a bucătarului, care e cea mai grozavă de oriunde. Iau adesea cina aici, mai adăugă.

— Da, știi, răspunse Jenna pe negândite.

Sam Matlock înălță o sprâncenă șaten-aurie.

— Administratorul mi-a spus că te pot găsi aici.

— Deci, replică el, m-ai urmărit. Acum ai să te mai gândești să bei totuși ceva cu mine?

Jenna se înduplecă, iar Sam îi făcu un semn chelnerului, care porni grăbit spre bar, de unde se întoarse cu două cupe pline pe jumătate cu lichid de culoare chihlimbarie închisă. Sam ridică paharul, i se părui Jennei, doar cu puțin mai mult decât se săltase el însuși de pe scaun, la sosirea ei. Apoi, luă o înghititură inimoasă, zâmbi mulțumit și întrebă:

— Ce te-a adus în Salindi? Nu cred că brandy-ul, nici măcar bucătăria de la King George.

— Într-adevăr, dădu ea din cap. Vreau să merg într-un safari.

— Și-aș că ai apelat la mine?

Jenna confirmă, luând în sfârșit o sorbitură de brandy. Într-adevăr, era excelent.

— În Salindi se găsesc destule companii bune, continuă el.

— Dar Safari Unlimited e cea mai bună.

Era o declaratie, nu o întrebare.

Sam încuvintă:

— Suntem, într-adevăr.

După încă o înghititură, adăugă:

— Dar suntem și scumpi.

— Banii nu sunt o problemă.

Sprâncenele lui se ridică din nou, iar Jennei din nou i se pără că zărea o infimă urmă de zâmbet în colturile buzelor lui, unde se pomeni că-i stăruiau ochii, până când fu nevoită să facă un efort pentru a-și abate privirea în altă direcție.

— Cel care ti-o fi spus că mă pricep trebuie să-ți fi spus și că nu mă interesează grupurile de americani care vin în Africa numai ca să omoare. Eu nu împușc animalele pentru distractie, o fulgerară provocator ochii lui verzi.

— Nici eu, răspunse Jenna.

DRUMUL SPRE ZAPHIR

Sam dădu din cap aprobator, apoi o întrebă:

— Câte persoane are grupul?

— Una singură.

De astă dată, surâsul i se așternu de-a binelea pe buze, formându-i gropițe în obrajii. Din nou, Jenna își mută privirea de la el.

— Vreau să ajung în Munții Batari.

— Nu duc turiști acolo, răspunse Sam.

Își termină brandy-ul dintr-o înghititură, iar Jenna se temu deodată că întrevaderea de afaceri, dacă asta fusese, luase sfârșit.

— Știi că pleci într-acolo, îl informă ea; cum Sam nu comentă, Jenna se grăbi să continue. Am auzit multe despre asta. Peste o zi, două, pornești într-o călătorie spre Munții Batari. Vreau să particip la expediție.

Sam își întinse picioarele, rezemându-se comod de spătarul scaunului, cu brațele încrușiate pe piept. Purta o cămașă de teren din bumbac, cu mânceci scurte, iar mușchii prelungi și vânjoși i se unduiau pe sub pielea bronzată într-o culoare aurie-închisă.

— Vreau să mă duc în Batari, repetă Jenna.

— Ai mai spus o dată, replică el, pe un ton indiferent. Și, cum spuneam, eu nu iau turiști în acei munți.

Tonul lui era categoric.

— Dar mergi oricum acolo, insistă ea.

— S-ar putea. Dacă mă duc, o fac din motive proprii.

Își îndepărta un moment privirea, după care se uită din nou la ea, adăugând:

— Partenerul meu și cu mine am putea deschide zona aceea din Salindi pentru turism, în cele din urmă, dar deocamdată nu. Încă este prea periculoasă.

— Pentru o femeie? își ridică Jenna bârbia, într-o atitudine sfidătoare. Din nou, părul îi căzu peste un ochi. De astă dată, și-l dădu la o parte, cu iritate. Asupra lui Sam Matlock, farmecele nu aveau niciun efect. Nu-i mai rămânea decât să lupte.

— Este periculos pentru femei — și pentru majoritatea bărbaților, răspunse Sam. Civilizația din Salindi încetează cam la cincizeci de mile distanță de marginea orașului, domnișoară...

— Chapman.

— Domnișoară Chapman, zâmbi el, și pentru prima oară, părul s-o bage în seamă, privirea sa estimativă fiind imposibil de descifrat. Am niște

prieten care pregătesc un foto-safari în savană. Cred că plănuiesc să plece mâine și nu mă îndoiesc că ar fi dispus să ia încă o...

— Domnule Matlock, îl întrerupse Jenna, aproape furioasă, nu mă interesează să mă duc în savană. Doresc să ajung în Batari și vreau să fiu condusă de omul cel mai priceput. Dacă-mi auzi motivele, poate ai să te mai gândești.

— Africa e plină de istorii, domnișoară Chapman. Mi-ar plăcea să ascult și pe a dumitale, într-o bună zi, dar nu azi.

Și-i făcu semn chelnerului să se apropie.

Enervată de arăganță lui, Jenna replică:

— Asta nu e povestea mea. Este a tatălui meu.

Înainte de a apuca el s-o întrerupă, ea continuă:

— Carl Logan a fost tatăl meu, și a murit în Munții Batari. Vreau să ajung acolo și să-i găsesc mormântul.

— Logan a fost tatăl dumitale?

Întrebarea fusese rostită încet. În timp ce Jenna dădea din cap, Sam îi ceru ospătarului:

— Două cafele.

Părea, în sfârșit, dispus să asculte.

— Chapman e numele dumitale după soț?

Jenna clătină din cap:

— Este numele de fată al mamei mele, pe care îl folosesc în profesie. Tatăl meu și cu mine am...

Fraza rămase un moment în aer, înainte ca Jenna să reia:

— Cu ani în urmă, obișnuiam să călătorim prin străinătate. Când mi-a scris, cerându-mi să vin aici pentru a mă întâlni cu el, ca să cutreierăm din nou Africa împreună, lucram la un serial și n-am putut să plec.

Sam se încrustă ușor.

— Un serial de televiziune, explică Jenna. Sunt actriță.

— Aha, actriță...

Nu era impresionat, lucru care n-o surprinse câtuși de puțin. Continuă grăbită, căutând să nu-i piardă interesul:

— Tocmai încercam să scap, ca să mă întâlnesc cu el aici, când am primit o scrisoare de la primul ministru, în legătură cu moartea lui.

Ochii i se umplură de lacrimi, amintindu-și. Scrisoarea o informa secă, în timp ce explora o porțiune foarte izolată a Munților Batari, Carl

Logan murise lovit de un glonț. Din cauza drumului lung până înapoi la Salindi, fusese îngropat acolo – în locul unde căzuse, presupunea Jenna – evident, fără să se facă nicio încercare de a descoperi ce se întâmpline.

Sam îi văzu tristețea din ochi. Întotdeauna îl considerase pe Logan puțin cam nebun, plin de idei în legătură cu un oraș pierdut, undeva în Munții Batari. Nu fusese surprins când Logan își începuse expediția în căutarea orașului său imaginar și nu se mirase nici când bătrânul nu se mai întorsese. Era o zonă periculoasă a lumii. Nimici nu știa acest lucru mai bine decât Sam. Bătrânul Logan era doctor, scriitor, explorator, dar nu era echipat pentru călătoria pe care o întreprinsese în Batari. Puțini erau pregătiți pentru aşa ceva – și, cu siguranță, în niciun caz fiica lui Logan.

Era o femeie frumoasă, nu încăpea nicio îndoială, recunoșcu Sam în sinea lui. Dar răsfățată. Își dădea seama dintr-o ochire. Și îndărătnică, întocmai ca tatăl său. Ei bine, Sam refuzase să-l conducă pe Logan în Munții Batari; și nici în ruptul capului n-ar fi dus-o acolo pe fata bătrânelui. Logan plecase oricum, cu propria lui expediție. Sam spera să nu încearcă și fata același lucru – dar dacă o facea, asta nu-l privea pe el. Îl avertizase pe bătrân; acum, o avertizase și pe fiica lui. Mai mult nu putea face.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea tatălui dumitale, domnișoară Chapman, dar acum nu mai pot face nimic ducându-te în Batari.

— Vreau să văd mormântul tatălui meu. Vreau să-mi iau rămas bun de la el.

Privirea pe care i-o aruncă Sam era sceptică – în cel mai bun caz.

— Nu te cunosc deloc, domnișoară Chapman, și nu am niciun drept să spun asta, dar nu ti se pare că ești puțin melodramatică?

Jenna ridică din nou bărbia, cu același gest pe care Sam îl observase de mai multe ori pe parcursul conversației. Era o atitudine sfidătoare, dar foarte atractivă, și-i plăcea scânteierea ochilor albaștri care o însotea.

— Reacționez ca fiică, nu ca actriță, replică ea.

Privirea lui Sam coborî dinspre față spre restul făpturii ei învesmântată cu grija de la unul dintre modernele magazine cu comandă prin postă. Nu-i mai putea vedea tot trupul, acum, când se așezase, dar îi plăcea ceea ce putea să vadă și atâtă cât își amintea din picioarele ei lungi, de când intrase în restaurant. Atunci, nu se gândise, dar acum Sam își dădea seama că-și amintea foarte bine acele picioare.

— Nu e vorba numai de asta, domnule Matlock. Doresc să aflu cât mai multe despre Batari și, dacă se poate, să descopăr de ce a fost asasinat